

Renate

DORRESTEIN

Meteen zag ik Ellie Muis als oma: vredig breiend aan een muizensokje, wiebelend in een schommelstoel

VADERLIEFDE Of ik op Ellie Muis van het buurkind wilde passen, was de vraag toen mijn burens een paar dagen weg zouden gaan. Ellie is een witte muis uit duizenden, werd me verzekerd. Ik zou het vast gezellig vinden om haar in huis te hebben en ik hoefde alleen maar regelmatig wat voer in haar bakje te kieperen. Maar natuurlijk, zei ik, dankbaar dat ik een kans kreeg om iets terug te doen voor alle burendiensten die mij altijd trouw worden verleend. Heb ik u wel eens verteld over die steenkoude winter waarin mijn waterleiding was gesprongen en de stortbak van de wc het dus ook niet meer deed? Dat zijn omstandigheden waarin je niet zonder héél goede burens kunt. Jazeker, zei ik dus nogmaals. Toen zei de buurvrouw: “Ellie is wel een ouwetje.” Meteen zag ik Ellie Muis in oma-vorm voor me, vredig breiend aan een muizensokje, wiebelend in een schommelstoel, met zo’n gekarteld mutsje op dat vroeger op de Amerikaanse prairie werd gedragen. Maar een paar uur later dacht ik: help, als Ellie maar niet iets gaat mankeren terwijl ze bij mij logeert. Ik herinnerde me de muis die ik zelf als kind had gehad. Hij had opeens een rare, kale snuit gekregen. Mijn ouders gaven me geld om naar

de dierenarts te gaan, blèren kon ik namelijk als de beste, maar het smeerseltje dat ik daar kreeg hielp niet en het beestje werd almaar stiller en zieliger. Op een avond zei mijn vader dat hij ermee terug zou gaan naar de dierenarts. Toen hij weer thuiskwam had hij het over ‘een spuitje’ en pas jaren later vertelde hij me dat hij met de muis naar een plantsoen was gegaan en hem daar genadiglijk had doodgetrapt. “Ik voelde me wel een heel erg grote man tegen een heel kleine muis,” zei hij. Ik kon alleen maar vurig hopen dat het bezoek van Ellie Muis niet eenzelfde daad van barmhartigheid zou vereisen. Maar zowaar, op het laatste moment veranderden de plannen van de burens en ik ontsprong de dans. Terwijl ik opgelucht ademhaalde, doemde mijn vader weer voor me op. Ik zag hem in het plantsoen staan. Ik hoorde zijn hak neerkomen. En toen moest hij er ook nog een verhaal van zien te maken waarmee zijn kleine dochter vrede zou hebben. Wat een heldhaftige, lieve vader had ik gehad. Eigenlijk, besepte ik, dacht ik nog maar zelden aan hem. Er was een muis voor nodig geweest om me eraan te herinneren hoeveel hij blijkbaar van me had gehouden.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Ariténs